

Arrest

nr. 189 332 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 20 mei 2015 België is binnengekomen, diende op 20 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 januari 2017 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 januari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 20/05/2015

Overdracht CGVS: 08/09/2015

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 5 juli 2016 van 14u04 tot 17u30, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester KIWAKANA Martine loco meester Alexander Loobuyck, was aanwezig tijdens het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en van Abgal origine te zijn. U bent geboren in Mogadishu in het district Heliwa op 13 februari 1992. U hebt daar van geboorte tot vertrek gewoond in de wijk Gubadley. U verkocht er van 2011 tot aan uw vertrek gras op de markt van Harka Dheere. Op 28 januari 2015 en de dagen die daarop volgden werd u ongeveer 6 keer telefonisch gecontacteerd door Al Shabaab. Al Shabaab vroeg u met hen samen te werken. U zou voor hen mensen van de regering moeten bespioneren in uw district. U weigerde dit. Op 29 januari 2015 viel Al Shabaab bij u thuis binnen op zoek naar u. Gelukkig was u toen op de markt. Op 1 februari 2015 ontvoerde Al Shabaab u en u werd gedurende 12 dagen vastgehouden op een onbekende plaats. De dertiende dag ontsnapte u toen Al Shabaab werd aangevallen. U ging naar uw neef in Karan. Uw neef nam u mee naar het ziekenhuis Keysani. Daar verbleef u drie dagen. Daarna nam uw neef u mee naar zijn huis in Ceelasha Biyaha. Uw neef regelde de smokkelaar. Op 25 februari 2015 verliet u het huis van uw neef in Ceelasha Biyaha. U heeft Somalië verlaten op 26 februari 2015. Op 20 mei 2015 kwam u aan in België, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde. Op 5 juli 2016 bezorgde u het Commissariaat-generaal het volgende originele document: een medisch attest dd. 1 september 2015 van dokter Dumont Philippe. U bezorgde het CGVS dezelfde dag ook kopieën van uw geboorteakte en een certificaat ter bevestiging van uw identiteit.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Zo beweert u nooit banden te hebben gehad met Al Shabaab en voordien nooit problemen te hebben gekend met de groepering. Wanneer u wordt gevraagd waarom Al Shabaab juist aan u vroeg om met hen samen te werken, antwoordt u dat u echt niet weet waarom. U werd er dan ook op gewezen dat het onwaarschijnlijk is dat Al Shabaab u zomaar zou bellen indien ze u niet kenden en aangezien u geen speciale positie had. Hierop kan u enkel antwoorden dat u zich dezelfde vraag stelt en u beweert niet te weten hoe ze uw gsm-nummer hebben gevonden en waarom ze u juist wilden hebben (CGVS gehoorverslag, p.18). Bovendien beweert u dat Al Shabaab u de hele spionage opdracht zou hebben uitgelegd aan de telefoon (CGVS, p.16). Het is echter erg onwaarschijnlijk dat Al Shabaab u een dergelijke belangrijke opdracht aan de telefoon zou uitleggen en telefonisch zou vragen of u deze opdracht zou willen uitvoeren. Zeker aangezien ze u niet kenden en u nog nooit hadden ontmoet. Er zou logischerwijze mogen verwacht worden dat Al Shabaab mensen persoonlijk zou benaderen in plaats van aan de telefoon, om een dergelijke opdracht uit te leggen en ervoor mensen te rekruteren. De bevreemdende verklaringen die u aflegt hieromtrent ondermijnen dan ook sterk de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is daarenboven onwaarschijnlijk en bevreemdend dat u nooit iemand over de dreigtelefoontjes van Al Shabaab zou hebben verteld. Wanneer u op het CGVS wordt gevraagd waarom u dit tegen niemand hebt verteld kan u enkel vaagweg antwoorden dat u erg was geschrokken. U werd er dan ook op gewezen dat u logischerwijze juist zou moeten hebben hulp ingeroepen indien u geschrokken was. Als reactie kan u enkel herhalen dat u het echt tegen niemand hebt verteld omdat u al die zes dagen zelf was geschrokken. Uw verklaringen hieromtrent komen dan ook erg ondoorleefd over (CGVS, p.17).

Daarnaast legt u regelmatig erg vage verklaringen af en hebt u ernstige leemten in uw kennis in verband met bepaalde delen van uw asielrelaas. Zo verklaart u helemaal niets gehoord te hebben in de periode dat u een uur in de auto werd vervoerd naar de plaats waar Al Shabaab u wou opsluiten. U beweert dat er helemaal niets gezegd werd in de auto (CGVS, p.19). U weet ook helemaal niet te zeggen door wie Al Shabaab werd aangevallen toen u kon ontsnappen (CGVS, p.23). U hebt ook geen idee waar u juist was na uw ontsnapping. U beweert dat de twee mannen die u achteraf hielpen u dat niet hebben verteld en u beweert dat ook niet te hebben gevraagd aan deze twee mannen (CGVS, p.24). U beweert ook dat Al Shabaab de avond dat ze u ontvoerden nog uw huis zijn binnen gegaan om iets te zoeken.

Wanneer u de vraag krijgt wat uw familie daar nog heeft over verteld, verklaart u vaagweg dat ze u daar niets over hebben gezegd (CGVS, p.24-25). Dergelijke vage verklaringen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder legt u nog een aantal verklaringen af die op zijn minst bevreemdend kunnen genoemd worden. Zo beweert u 6 keer opgebeld te zijn geweest door Al Shabaab. Al Shabaab zou u op

opeenvolgende dagen één à twee keer per dag hebben opgebeld. Wanneer u wordt gevraagd of u er ooit aan gedacht had om gewoon uw telefoon niet op te nemen antwoordt u "nee" en dat u elke keer uw telefoon opnam, wie er ook belde. Het is verder bevreemdend dat u de eerste inval van Al Shabaab helemaal niet vermeldt bij de DVZ (DVZ Vragenlijst, vraag 5). U kan hier bovendien geen geldige reden voor geven. Wanneer u wordt gevraagd waarom u de eerste inval bij u thuis niet hebt vermeld bij de DVZ verklaart u dat ze u dat niet hebben gevraagd. Nochtans is dit een belangrijk element in uw asielsrelaas dat logischerwijze niet zou mogen ontbreken in een korte samenvatting van uw asielsmotieven zoals dient gegeven te worden op de DVZ (CGVS, p.18).

Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u eerst tijdens de uiteenzetting van uw asielsrelaas na uw ontsnapping te zijn geholpen door één man (CGVS, p.14). Later tijdens het gehoor op het CGVS hebt u het plots over twee mannen die u hielpen. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd kan u enkel zeggen dat u wel degelijk "twee" zou gezegd hebben de eerste keer (CGVS, p.22). U spreekt nochtans duidelijk twee keer over één man de eerste keer (CGVS, p.14). Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook tegenstrijdig. Bovendien is het bevreemdend dat u niet kan zeggen wie deze mannen waren (CGVS, p.22). U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u een keer van nummer veranderde, of niet, ten gevolge van de bedreigingen van Al Shabaab. Eerst verklaart u dat u wel eens van nummer wou veranderen, maar dat u dit uiteindelijk toch niet hebt gedaan. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit niet deed antwoordt u dat u dat toch al eens eerder had gedaan en dat ze dan uw nieuwe nummer toch hadden gevonden en u terug hadden opgebeld (CGVS, p.15-16). Aangezien u beweert nooit eerder problemen te hebben gehad met Al Shabaab zijn uw verklaringen hieromtrent dus duidelijk tegenstrijdig (CGVS, p.18). U bent ook tegenstrijdig over het feit of u na uw ontvoering nog contact zou gehad hebben met uw familie. Zo beweert u aanvankelijk na uw ontvoering geen contact te hebben gehad met uw vrouw, broers en zussen. Vlak erna beweert u plots wel contact te hebben gehad met uw vrouw, broers en zussen toen u in het huis van uw neef verbleef in Mogadishu na uw ontsnapping (CGVS, p.24-25).

Ten slotte legt u in verband met uw ontsnappingsverhaal erg vage tot zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u eerst dat u denkt dat Al Shabaab gebombardeerd werd. U werd dan ook gevraagd waarom u zegt dat u "denkt" dat ze gebombardeerd werden aangezien u er bij stond. Hierop antwoordt u vaagweg dat u het niet had verwacht en herhaalt u uw verklaring in verband met uw ontsnapping. U werd dan ook gevraagd naar de plaats waar er juist een bombardement was. Hierop moet u echter eerst het antwoord schuldig blijven en verklaart u vaagweg "ergens daar denk ik". U werd dan ook nogmaals gevraagd of dat bombardement ver van u, of dicht bij u was. Hierop antwoordt u dat het niet zo ver was van waar u was. U verklaart dat het wel heel dichtbij was en u verklaart dat het ongeveer de afstand was van waar u tijdens het gehoor op het CGVS zat tot aan de deur van het gehoorlokaal (enkele meters). U werd dan ook gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. U werd geconfronteerd met het feit dat u eerst niet zeker was dat er een bombardement was en het feit dat u daarna verklaart dat het bombardement vlak naast u was. Hierop kan u enkel vaagweg reageren dat u het al verteld hebt. Aangezien uw verklaringen hieromtrent dan ook duidelijk tegenstrijdig zijn werd u eraan herinnerd dat het belangrijk is dat u de waarheid verteld. U reageert hierop dat u wel degelijk de waarheid verteld (CGVS, p.22-23). Uw vage en tegenstrijdige verklaringen bewijzen echter het tegenovergestelde.

U bent verder niet in het bezit van enig document dat uw asielsrelaas zou kunnen staven. De kopieën van uw geboorteakte en het certificaat ter bevestiging van uw identiteit bevatten immers informatie die niet in twijfel wordt getrokken. Het medische attest bevestigt dat u bepaalde metalen elementen in uw lies en dijbeen hebt, maar biedt geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze verwonding zou hebben opgelopen. In uw asielsrelaas vermeldt u wel verwondingen die u opliep, maar u verklaart dat u verwondingen opliep aan de buik en daarna aan de longen (CGVS, p.14). Deze verwondingen komen dus niet overeen met het medisch attest. Bovendien verklaart u nergens in uw verklaringen omtrent uw vluchtrelaas waar en hoe u precies de verwonding in het waarvan sprake in het medisch attest zou hebben opgelopen. U blijft hieromtrent bijzonder vaag (CGVS, p.13-26). Wanneer u op het Commissariaat-generaal wordt gevraagd te vertellen over dit medisch attest kan u enkel stellen dat dit het bewijs is dat u een soort metaal in uw lichaam hebt en u beweert dat dit het gevolg zou zijn van de problemen die u kende in uw land van herkomst. Wanneer u op het einde van het interview op het CGVS nogmaals wordt gevraagd of u nog iets te vertellen hebt in verband met dit medisch attest kan u enkel nog toevoegen dat u last hebt in de benen, vooral als het koud is. U beweert dan soms zelfs niet te kunnen lopen (CGVS, p.26-27). U verklaart echter niets meer over wanneer en hoe u deze verwondingen juist zou hebben opgelopen.

Gezien bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte

moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan als volgt:

"II. 1. Enig middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. De verwerende partij stelt in hoofdzaak geen geloof te hechten aan de problemen van verzoekende partij.

Zij stelt allereerst de verklaringen van verzoekende partij 'dermate onwaarschijnlijk' te vinden, dat er geen geloof zou kunnen worden gehecht aan haar asielrelaas:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Hetgeen verwerende partij verzoekende partij verwijt, houdt echter geen steek! Immers, verzoekende partij kan moeilijk de beweegredenen van Al Shabab kennen, dan wel waarom zij kiezen om op een bepaalde manier te werk te gaan. Verzoekende partij werd door Al Shabab gerekruteerd om een spionage opdracht uit te voeren. Zij werd door hen telefonisch gecontacteerd en kreeg de instructies voor de spionage opdracht. Uiteraard kan zij niet in het hoofd kijken van de Al Shabab leden, noch werd haar uitgelegd waarom men op deze manier te werk ging.

Het is bijzonder onredelijk van verwerende partij om de gedragingen en werkwijzen van derden aan verzoekende partij toe te schrijven en hieruit te besluiten dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat Al Shabab op die manier te werk is gegaan. Had verzoekende partij een verhaal verzonnen, dan had zij inderdaad kunnen vertellen dat al Shabab haar verschillende keren aansprak en dwong samen te werken. Zij heeft er echter voor gekozen de waarheid te vertellen en de waarheid is dat zij een zestal keer opgebeld werd door Al Shabab en gevraagd werd mee te werken met hen. Waarom zij juist uitverkozen werd en hoe men aan haar gegevens kwam, weet verzoekende partij uiteraard niet.

Verwerende partij doet aan een erg subjectieve appreciatie van het relaas van verzoekende partij...

II.1.3 Vervolgens verwijst verwerende partij aan verzoekende partij dat zij vage verklaringen zou hebben afgelegd: [citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij haalt geen tegenstrijdigheden aan, doch blijktbaar is het thans voor haar de nieuwe mode geworden om zich te beperken tot zaken waarvan zij meent dat die "bevreedend" zijn en aldus op dergelijke wijze over iemands lot te beslissen. Dit is uiteraard een stuk makkelijker.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij 'ernstige leemtes' in haar relaas.

Verzoekende partij werd ontvoerd en zat gevangen op een plaats die zij niet kende. Uiteraard weet zij niet door wie of wat Al Shabab aangevallen werd waardoor verzoekende partij kon ontsnappen. Er werd verzoekende partij hierover geen verklaring gegeven! Het enige wat verzoekende partij interesseerde was de kans die er gecreëerd werd om te ontsnappen uit de handen van Al Shabab als gevolg van deze aanval. In die zin zijn de verklaringen van verzoekende partij inderdaad vaag, maar dit is toch niet verwonderlijk?! Verzoekende partij was een gevangene van Al Shabab, er werd haar niets gecommuniceerd, hoe kan verwerende partij gedetailleerde informatie verwachten van verzoekende partij omtrent deze gebeurtenissen?! Dit is niet ernstig.

II.1.4. Verwerende partij verwijt verzoekende partij eveneens tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd: [citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij heeft verzoekende partij verkeerd begrepen. Zij werd geholpen om te ontsnappen door twee mannen. Zij heeft haar GSM nummer niet veranderd omdat het algemeen geweten is dat Al

Shabab aan eenieders nummer kan geraken, en zij vond aldus dat het geen enkele zin had om haar nummer te veranderen, gezien zij toch opnieuw getraceerd zou worden door Al Shabab.

II.1.5. Tenslotte vindt verwerende partij het ontsnappingsverhaal van verzoekende partij vaag en tegenstrijdig: [citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij zat gevangen en hoorde een luide knal. Deze knal was dicht in haar buurt. Zij denkt dat het om een bombardement ging, maar het kon evengoed een gevolg zijn van een andere ontploffing. Dit is dan ook de reden waarom zij tijdens het gehoor aangaf dat zij DENKT dat Al Shabab gebombardeerd werd. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet wat hier tegenstrijdig aan is?

Verwerende partij focust zich duidelijk op pietluttigheden en verliest de essentie van het asielrelaas volledig uit het oog.

II.1.5. Verzoekende partij heeft uitvoerig verteld over hetgeen haar is overkomen. Er kon op geen enkel ogenblik een contradictie of inconsistentie worden vastgesteld in haar relaas.

Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!

II.2 Tweede middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 6 september 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COIFocus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.

Zo stelt citeert de COI-Focus trouwens verschillende bronnen die bevestigen dat het geweld tegen burgers hoegenaamd niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Daar komt dan nog eens bij dat voorzichtigheid geboren is aangezien er geen betrouwbare statistieken bestaan over het aantal burgerdoden.

[citaat uit COI Focus, p. 32 en 33]

Bovendien is het geweld tevens afhankelijk van het district waar men vandaan komt. Heliwa, het district van de verzoekende partij, wordt opgesomd tussen de districten die nog steeds vaak getroffen worden door terroristisch geweld.

[citaat uit COI Focus, p. 37]

Bovendien lijkt het aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu gedurende de maanden (mei-augustus), voorafgaand aan de bestreden beslissing, te zijn verdubbeld.

[citaat uit COI Focus, p. 22 en 33]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 57): [citaat uit COI Focus, p. 57]

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels van aanslagen van na 6 september 2016 en waarover verwerende partij in alle talen zwijgt in haar beslissing:

- 11 december 2016: een aanval nabij de haven van Mogadishu, waarbij minstens 30 doden vielen. De meeste slachtoffers waren werklieden en havenarbeider. Bijna 50 anderen, vooral burgers, raakten gewond (stuk 3);
- 2 januari 2017: een aanval op een hotel met minstens 12 doden tot gevolg, waarvan de meeste gewone burgers (stuk 4);
- 2 januari 2017: een bomexplosie nabij het hoofdkwartier van de Afrikaanse Unie, met drie doden tot gevolg (stuk 5);
- 25 januari 2017: een dubbele bomaanslag nabij een hotel, minstens 28 doden tot gevolg. 43 andere raakten gewond (stukken 6 en 7).
- 19 februari 2017: bomauto richt ravage aan in Mogadishu, minstens 35 doden, waaronder kinderen en minstens 10 vrouwen (stuk 8)
- 20 februari 2017: aanval op een drukke markt in Mogadishu: minstens 39 doden en 50 gewonden (stuk 9)
- 25 januari 2017: minstens 28 doden bij een bomaanslag in een hotel in Mogadishu doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook reeds bleek uit het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 11)

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan."

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April."

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit.”

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refolement beginsel schendt:

“20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia.”
Verwerende partij rept met geen woord over deze argumenten van UNHCR in de bestreden beslissing. Dit is niet ernstig.

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

“If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them.”

“Furthermore, due to a breakdown in Somalia’s traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders’ traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰”

“2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸”

“Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces.” Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

“Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷”

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel

ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Heliwaa) wel veilig te noemen valt, *quod non* (cf. II.2.1.).

Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog verloren worden. Ook het feit dat de verzoekende partij na bijna 2 jaar in België reeds behoorlijk verwesterd is, wordt nergens mee opgenomen in de beoordeling van de verwerende partij. Nochtans wordt ook dit door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep worden volgende documenten gevoegd bij het verzoekschrift:

- artikel "Zeker 30 doden bij zelfmoordaanslag in Somalië" van belga van 11 december 2016 (stuk 3)
- artikel "Dubbele aanslag in Somalië: minstens twaalf doden" van belga van 2 januari 2017 (stuk 4)
- artikel "Minstens 3 doden bij aanslag in Mogadishu" van belga van 2 januari 2017 (stuk 5)
- artikel "Zeker 28 doden bij dubbele bomaanslag Mogadishu, verzamelde pers filmt tweede explosie" van belga van 25 januari 2017 (stuk 6)
- artikel "Somalia: Al-Shabaab attack at Mogadishu toel 'kills 28'" van Al Jazeera van januari 2017 (stuk 7)
- artikel "Bomauto richt ravage aan in Mogadishu" van AFP van februari 2017 (stuk 8)
- artikel "Dozens killed in Mogadishu market blast" van Al Jazeera van 20 februari 2017 (stuk 9)
- artikel "Bomb and gun attack on Mogadishu hotel kills dozens" van 25 januari 2017 (stuk 10)
- UNHCR's "Position on returns to Southern and Central Somalia (update I)" van mei 2016 (stuk 11).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker weerlegt geenszins de motivering van de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat hij enkel telefonisch contact heeft gehad met Al Shabaab en dat hij nooit eerder contact of problemen met Al Shabaab heeft gehad dan de zes keer dat hij werd gebeld om een spionageopdracht uit te voeren. Bovendien heeft verzoeker nooit tegen iemand verteld over de dreigtelefoontjes van Al Shabaab, omdat hij al die zes keer erg geschrokken was. Verzoeker volhardt bijgevolg in zijn ondoorleefde verklaringen. Deze appreciatie steunt op de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Het enkele feit dat verzoeker niet akkoord gaat met deze beoordeling, laat niet toe deze in een ander daglicht te stellen.

De toelichting dat verzoeker geen bijkomende verklaringen kan geven over de plaats waar hij was gevangen genomen en wie Al Shabaab heeft aangevallen waardoor hij opnieuw kon ontsnappen, laat niet toe om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen wat de vage, weinig doorleefde en lacunaire verklaringen betreft over het traject naar de plaats waar verzoeker werd opgesloten. Hij heeft ook geen verder informatie gevraagd aan twee mannen die hem hebben geholpen bij de ontsnapping. En verzoeker ontkent evenmin dat hij zijn familie niet heeft bevraagd over de zoekactie die Al Shabaab bij hem thuis heeft uitgevoerd. De Raad bevestigt dat dergelijke vage verklaringen de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen.

Verzoeker laat ook het motief ongemoeid dat hij de eerste inval niet heeft vermeld bij aanvang van de asielpprocedure, wat uiteraard de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt, nu van verzoeker wordt verwacht dat hij onmiddellijk een nauwkeurig en correct beeld geeft van de redenen waarom hij asiel aanvraagt en hierover coherente verklaringen aflegt gedurende de asielpprocedure. Dat hij er nooit aan heeft gedacht om zijn gsm niet op te nemen wanneer hij dagelijks dreigtelefoontjes kreeg, acht de Raad evenzeer een op zijn bevreemdende verklaring. Deze motieven zijn correct en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Wat de motivering over de tegenstrijdige verklaringen over de twee mannen die hem hebben helpen ontsnappen en de verandering van gsm-nummer betreft, benadrukt de Raad dat het vasthouden aan een verklaring, deze tegenstrijdigheid niet opheft.

Verzoeker weerlegt evenmin de vaststellingen dat zijn ontsnappingsverhaal over een eventueel bombardement op al dan niet enkele meters van hem ongeloofwaardig is met een betoog dat hij gevangen zat, een luide knal hoorde dicht in de buurt. Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Hij laat de motivering in de bestreden beslissing over de door hem neergelegde document ongemoeid. De thans voorgelegde documenten betreffen slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers, zodat ook deze evenmin zijn asielrelaas kunnen staven.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Zo beweert u nooit banden te hebben gehad met Al Shabaab en voordien nooit problemen te hebben gekend met de groepering. Wanneer u wordt gevraagd waarom Al Shabaab juist aan u vroeg om met hen samen te werken, antwoordt u dat u echt niet weet waarom. U werd er dan ook op gewezen dat het onwaarschijnlijk is dat Al Shabaab u zomaar zou bellen indien ze u niet kenden en aangezien u geen speciale positie had. Hierop kan u enkel antwoorden dat u zich dezelfde vraag stelt en u beweert niet te weten hoe ze uw gsm-nummer hebben gevonden en waarom ze u juist wilden hebben (CGVS gehoorverslag, p.18). Bovendien beweert u dat Al Shabaab u de hele spionage opdracht zou hebben uitgelegd aan de telefoon (CGVS, p.16). Het is echter erg onwaarschijnlijk dat Al Shabaab u een dergelijke belangrijke opdracht aan de telefoon zou uitleggen en telefonisch zou vragen of u deze opdracht zou willen uitvoeren. Zeker aangezien ze u niet kenden en u nog nooit hadden ontmoet. Er zou logischerwijze mogen verwacht worden dat Al Shabaab mensen persoonlijk zou benaderen in plaats van aan de telefoon, om een dergelijke opdracht uit te leggen en ervoor mensen te rekruteren. De bevreemdende verklaringen die u aflegt hieromtrent ondermijnen dan ook sterk de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is daarenboven onwaarschijnlijk en bevreemdend dat u nooit iemand over de dreigtelefoontjes van Al Shabaab zou hebben verteld. Wanneer u op het CGVS wordt gevraagd waarom u dit tegen niemand hebt verteld kan u enkel vaagweg antwoorden dat u erg was geschrokken. U werd er dan ook op gewezen dat u logischerwijze juist zou moeten hebben hulp ingeroepen indien u geschrokken was. Als reactie kan u enkel herhalen dat u het echt tegen niemand hebt verteld omdat u al die zes dagen zelf was geschrokken. Uw verklaringen hieromtrent komen dan ook erg ondoorleefd over (CGVS, p.17).

Daarnaast legt u regelmatig erg vage verklaringen af en hebt u ernstige leemten in uw kennis in verband met bepaalde delen van uw asielrelaas. Zo verklaart u helemaal niets gehoord te hebben in de periode dat u een uur in de auto werd vervoerd naar de plaats waar Al Shabaab u wou opsluiten. U beweert dat er helemaal niets gezegd werd in de auto (CGVS, p.19). U weet ook helemaal niet te zeggen door wie Al Shabaab werd aangevallen toen u kon ontsnappen (CGVS, p.23). U hebt ook geen idee waar u juist was na uw ontsnapping. U beweert dat de twee mannen die u achteraf hielpen u dat niet hebben verteld en u beweert dat ook niet te hebben gevraagd aan deze twee mannen (CGVS, p.24).

U beweert ook dat Al Shabaab de avond dat ze u ontvoerden nog uw huis zijn binnen gegaan om iets te zoeken. Wanneer u de vraag krijgt wat uw familie daar nog heeft over verteld, verklaart u vaagweg dat ze u daar niets over hebben gezegd (CGVS, p.24-25). Dergelijke vage verklaringen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder legt u nog een aantal verklaringen af die op zijn minst bevreemdend kunnen genoemd worden. Zo beweert u 6 keer opgebeld te zijn geweest door Al Shabaab. Al Shabaab zou u op opeenvolgende dagen één à twee keer per dag hebben opgebeld. Wanneer u wordt gevraagd of u er ooit aan gedacht had om gewoon uw telefoon niet op te nemen antwoordt u “nee” en dat u elke keer uw telefoon opnam,

wie er ook belde. Het is verder bevreemdend dat u de eerste inval van Al Shabaab helemaal niet vermeldt bij de DVZ (DVZ Vragenlijst, vraag 5). U kan hier bovendien geen geldige reden voor geven. Wanneer u wordt gevraagd waarom u de eerste inval bij u thuis niet hebt vermeld bij de DVZ verklaart u dat ze u dat niet hebben gevraagd. Nochtans is dit een belangrijk element in uw asielrelaas dat logischerwijze niet zou mogen ontbreken in een korte samenvatting van uw asielmotieven zoals dient gegeven te worden op de DVZ (CGVS, p.18).

Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u eerst tijdens de uiteenzetting van uw asielrelaas na uw ontsnapping te zijn geholpen door één man (CGVS, p.14). Later tijdens het gehoor op het CGVS hebt u het plots over twee mannen die u hielpen. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd kan u enkel zeggen dat u wel degelijk "twee" zou gezegd hebben de eerste keer (CGVS, p.22). U spreekt nochtans duidelijk twee keer over één man de eerste keer (CGVS, p.14). Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook tegenstrijdig. Bovendien is het bevreemdend dat u niet kan zeggen wie deze mannen waren (CGVS, p.22). U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u een keer van nummer veranderde, of niet, ten gevolge van de bedreigingen van Al Shabaab. Eerst verklaart u dat u wel eens van nummer wou veranderen, maar dat u dit uiteindelijk toch niet hebt gedaan. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit niet deed antwoordt u dat u dat toch al eens eerder had gedaan en dat ze dan uw nieuwe nummer toch hadden gevonden en u terug hadden opgebeld (CGVS, p.15-16). Aangezien u beweert nooit eerder problemen te hebben gehad met Al Shabaab zijn uw verklaringen hieromtrent dus duidelijk tegenstrijdig (CGVS, p.18). U bent ook tegenstrijdig over het feit of u na uw ontvoering nog contact zou gehad hebben met uw familie. Zo beweert u aanvankelijk na uw ontvoering geen contact te hebben gehad met uw vrouw, broers en zussen. Vlak erna beweert u plots wel contact te hebben gehad met uw vrouw, broers en zussen toen u in het huis van uw neef verbleef in Mogadishu na uw ontsnapping (CGVS, p.24-25).

Ten slotte legt u in verband met uw ontsnapingsverhaal erg vage tot zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u eerst dat u denkt dat Al Shabaab gebombardeerd werd. U werd dan ook gevraagd waarom u zegt dat u "denkt" dat ze gebombardeerd werden aangezien u er bij stond. Hierop antwoordt u vaagweg dat u het niet had verwacht en herhaalt u uw verklaring in verband met uw ontsnapping. U werd dan ook gevraagd naar de plaats waar er juist een bombardement was. Hierop moet u echter eerst het antwoord schuldig blijven en verklaart u vaagweg "ergens daar denk ik". U werd dan ook nogmaals gevraagd of dat bombardement ver van u, of dicht bij u was. Hierop antwoordt u dat het niet zo ver was van waar u was. U verklaart dat het wel heel dichtbij was en u verklaart dat het ongeveer de afstand was van waar u tijdens het gehoor op het CGVS zat tot aan de deur van het gehoorlokaal (enkele meters). U werd dan ook gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. U werd geconfronteerd met het feit dat u eerst niet zeker was dat er een bombardement was en het feit dat u daarna verklaart dat het bombardement vlak naast u was. Hierop kan u enkel vaagweg reageren dat u het al verteld hebt. Aangezien uw verklaringen hieromtrent dan ook duidelijk tegenstrijdig zijn werd u eraan herinnerd dat het belangrijk is dat u de waarheid verteld. U reageert hierop dat u wel degelijk de waarheid verteld (CGVS, p.22-23). Uw vage en tegenstrijdige verklaringen bewijzen echter het tegenovergestelde.

U bent verder niet in het bezit van enig document dat uw asielrelaas zou kunnen staven. De kopieën van uw geboorteakte en het certificaat ter bevestiging van uw identiteit bevatten immers informatie die niet in twijfel wordt getrokken. Het medische attest bevestigt dat u bepaalde metalen elementen in uw lies en dijbeen hebt, maar biedt geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze verwonding zou hebben opgelopen. In uw asielrelaas vermeldt u wel verwondingen die u opliep, maar u verklaart dat u verwondingen opliep aan de buik en daarna aan de longen (CGVS, p.14). Deze verwondingen komen dus niet overeen met het medisch attest. Bovendien verklaart u nergens in uw verklaringen omtrent uw vluchtrelaas waar en hoe u precies de verwonding in het waarvan sprake in het medisch attest zou hebben opgelopen. U blijft hieromtrent bijzonder vaag (CGVS, p.13-26). Wanneer u op het Commissariaat-generaal wordt gevraagd te vertellen over dit medisch attest kan u enkel stellen dat dit het bewijs is dat u een soort metaal in uw lichaam hebt en u beweert dat dit het gevolg zou zijn van de problemen die u kende in uw land van herkomst. Wanneer u op het einde van het interview op het CGVS nogmaals wordt gevraagd of u nog iets te vertellen hebt in verband met dit medisch attest kan u enkel nog toevoegen dat u last hebt in de benen, vooral als het koud is.

U beweert dan soms zelfs niet te kunnen lopen (CGVS, p.26-27). U verklaart echter niets meer over wanneer en hoe u deze verwondingen juist zou hebben opgelopen."

De Raad merkt ook nog op dat verzoeker verklaarde analfabeet te zijn en niet te kunnen lezen, noch schrijven (DVZ-verklaring, stuk 13, p. 5), maar de bijlage 26 dat zijn asielaanvraag van 20 mei 2015 attesteert, heeft ondertekend met zijn naam en voornaam. Dit ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, nu hij reeds over zijn opleidingsachtergrond liegt (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoeker en de Commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de Commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*" van Cedoca van 6 september 2016 heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie genoegzaam bevestigd wordt. Verzoekers verwijzingen naar stukken uit de landeninformatie die betrekking hebben op het geweld waarbij ook gewone burgers om het leven kwamen en waarbij geregeld complexe aanslagen worden gepleegd, bevestigen slechts de beoordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. "*UNHCR's Position on Return to Southern and Central Somalia (update I)*" van 30 mei 2016 waarnaar verzoeker verwijst is tevens opgenomen als bron in de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*" van Cedoca van 6 september 2016, onder meer in het stuk over de beoordeling van de terugkeer (p. 41). De persartikels die verzoeker in het verzoekschrift opnam (stukken 3-10) berichten over aanslagen die in de lijn liggen van deze die tevens zijn opgenomen in COI Focus van 6 september 2016 (zie punt 4.1. Complexe aanslagen, p. 24-25). Het betreft bijgevolg berichtgeving over wat kan worden beschouwd als incidenten, waarvan de inslag vergelijkbaar is met de incidenten zoals die vervat in de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie.

De persartikels en de actuele landeninformatie zijn dan ook niet van die aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoeker verwijst naar de specifieke omstandigheden waarin hij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden hij het heeft. Het is aan verzoeker om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Waar verzoeker algemeen wijst op zijn "*verwestering*" en de nood aan een sociaal netwerk, merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij nog steeds contact heeft met zijn neef van vaderszijde (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12) die in Mogadishu documenten in verzoekers huis heeft opgehaald en zijn vertrek heeft georganiseerd (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 21 en 26). Ook verzoekers familie was

volgens de laatste gegevens waarover hij beschikt nog in Mogadishu (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 25). Bijgevolg meent de Raad dat verzoeker zich in Mogadishu kan beroepen op hun steun en bescherming.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP